

GERGELY EDIT

Halottak napjára

Háttal utazom, a megszokott vonalon,
a gomolygó Pesttől egyre távolodva,
égszínkék vonatom visszavisz a múltba,
hogy a hegyes vidékről síkságra lapulva
újra lehunyjam szemem.

A szomszéd ablaknál váratlan moccan
egy arctalan utas, s a tavalyi mondat –
„Még csak Kunszentmiklós–Tass”, idén is
felráz a menetrendszerű, éves álomból
néhány csendes pillanatra.

A fülke tisztán tartott, de lerakódott rá
valami, friss szavak peregnék szüntelen
a ringató szerelvény örök ritmusa szerint,
s én látom magam az ülésre állva először
bámulni, mi van odakint.

Virágok pora csiklandozza arcom, hiszen
versenyt futhatok köztük megint veled,
mígnem elveszni hagyott tudatomba tolul,
s megértem: a régi nyarak csodás díszait
most a temetőkbe viszem.

SZABADSZÁLLÁS – bukkán föl sárgás,
ázott fák mögül az óriás betűk sora, már
recsegetve idézi a hangosbemondó a hatalmas
alföldi égbolt alatt: „A vágányok között
is, kérjük, vigyázzanak.”

Ezernyi biciklit számláltam már meg itt,
végtelen útjaikon együtt gurultak tova,
s én vártam, hogy drágán váltott, aprócska
jegyemen újabb napokat lyukasszon az
idős kalauz legkisebb fia.

Sietve eszmélek a közelítő hangra, felkelt
a talpamat simogató moraj, tekintetem
mégis állatok óljaihoz tapad – riadt, fehér
kacsák gyűlnek újból körém – percek
is késhet az ellenvonat.

A víztorony rejtett kincsét nekem még
sosem mutatta meg, de én ittam azt,
'mit titokban a száraz föld alatti óceán –
a múlt idő – gömbölyű cseppekben adott
nincstelen-, édes-fiatalon.

Elindul az eső is, és az álmatag vagon
a síneken vakon haladva érkezik meg
Halasra, a Kiskunság útjait és vágyait is
egyesítve bennem színesen, s átszállok
a sáros betonon szaladva.

Háttal utazom, s ahogy régi-új vonatom
sem a vesztébe rohan, úgy Mélykúton
lelkemet is szabadon ereszti egy érzés,
mely évek óta fogva tart – veszteglő
létem a jövő felé tolat.

Végül, a tükörsima üvegablakon át, egy
kopott falfirka józan üzenete fogad,
s hirdeti vigaszát fájó szívemre kötözve,
hogy „az élet minden szépsége árnyból
és fényből tevődik össze.”

A Tavasz érkezése

Titkukat őrzik a füvek s a fák,
akár a szívükben lángoló szerelmesek,
kik belső világuk régtől zárt
kapuit nyitva találják.

Korai rügyeket bújtat a bokor,
rőt vadak taposta nyomokon jár a szél,
csendben szemléli az erdei ház,
ahogy könnyezik a tél.

Kincseket sejtet minden növény,
s mint millió kedves, ki biztatásra vár, remegve
eresztik magukon át a fényt,
míg a fagy felenged.

Elhordja jeges mellényét a folyó,
kékeszöld erein szikrázó halraj halad,
a parton vándornak ad ösvényt
dőlt szárával a haraszt.

Színeket próbál kacéran a rét,
álmában felreptül a bogár, s a csillagok a délceg
Orion övének ékesen ragyognak
a földi szemekben.

Forrás fakad a barlangos hegyen,
nászára messziről siet haza a madár, játékra
hív az érzelem, felhőtlen boldog,
ki igaz párt talál.

Dalolva gyorsít percek a vágy,
egyszerre mozdul a táj, s egy puha, enyhe,
rigó-szötte éjjel, az élők lelkében
újra megfog a Tavasz.